

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: DAGMAR KNEŘOVÁ

Absolvent Pražské konzervatoře a Západočeské university v Plzni. Během studií vítěz národní soutěže v Hořovicích (1990) a laureát mezinárodních soutěží v Andoře, Itálii a Španělsku (1987-1990). Koncertuje jak sólově, tak v duu s čelistou Petrem Nouzovským, v komorních sdruženích Trojanovo trio, Piazzolla Soloists a Bona Fide Tango, má na kontě koncerty i s dalšími komorními i orchestrálními soubory (např. FOK, Moravská filharmonie, Severočeská filharmonie, Sukův komorní orchestr, Pražský komorní orchestr, Komorní orchestr Dvořákova kraje, Praga Camerata, ...).

Má nahrávky ve studiích českého rozhlasu, natáčel pro české, španělské, italské i americké televizní společnosti. Je propagátorem a prvním interpretem skladeb jak soudobých českých a zahraničních autorů, tak i kompozicí slavného argentinského skladatele – Astora Piazzolly. Natočil CD Barevný svět akordeonu věnovaný soudobé hudbě, CD Století Václava Trojana a dvě CD s argentinským tangem. Pedagogicky je činný na Pražské konzervatoři, kde působí od roku 2005 ve funkci zástupce ředitele.

Ladislav Horák

// Jako jedna z prvních škol ve střední Evropě zavedla Pražská konzervatoř výuku hry na akordeon. Kdy a kdo se o to tehdy zasadil?

LH: Můžeme bez nadsázky konstatovat, že akordeonisté musejí být vděční odvaze a předvídatosti jednoho z nejrespektovanějších ředitelů v historii školy dr. Václava Holzknechta, který výuku nástroje, tehdy ještě přiřazeného do tzv. Lidového oddělení, v roce 1951 prosadil. Nutno podotknout, že vstup akordeonu do středního uměleckého školství byl na spadnutí, neb nástroj se stával velmi používaným a rozšířeným a nastala zřetelná potřeba vychovat kvalifikované učitele. Tím, kdo se chopil nelehkého úkolu zahájit praktickou výuku, byl varhaník, znamenitý organizátor a hudební teoretik dr. Ladislav Vachulka. Skutečným deus ex machina však byl autor první odborné publikace Základy nové techniky hry na akordeon a veliká osobnost tehdejšího hudebního života – dr. Josef Smetana.

// I díky tomu se akordeon etabloval téměř do všech hudebních žánrů, že? Nepřineslo mu ale posledních 20 let lehce nejistou sezonu?

LH: Tak jako u jiných nástrojů díky expanzi a popularitě elektrofonických a elektronických nástrojů došlo k ochabnutí zájmu o akustický nástroj. Sám jsem vyučoval mnoho let na největší jihobavorské hudební škole a porovnával vývoj tohoto trendu u nás a v Německu. Jsem přesvědčen, že tendence návratu k „živému“ nástroji se tak jako v sousední zemi před sedmi osmi lety projevuje v současné době i u nás.

// Jaké možnosti nabízí studentům akordeonu současně nastavený školní systém v České republice? V čem byste ho případně pozměnil?

LH: Hra na akordeon se vyučuje na všech českých konzervatořích, v roce 2004 jsem stál u obnovy výuky nástroje na konzervatoři Jaroslava Ježka. Studenti se nyní mohou rozhodnout, jakým směrem se budou v hudbě ubírat. Nezastupitelný je systém základních uměleckých škol, který nám závidí v mnoha okolních státech. Změny by se mohly dotknout posílení hodinových dotací >

- > v komorní a souborové hře. Vždyť to jsou právě oblasti, ve kterých se budou absolventi základního i středního uměleckého vzdělávání prakticky nejvíce pohybovat.

// ...a ve srovnání s výukou v sousedních zemích?

LH: Zde vidím náš velký deficit, který se musí neprodleně řešit: absence výuky akordeonu na vysoké umělecké škole u nás. Na rozdíl ode všech okolních států nemají mladí akordeonisté adekvátní pokračování studia. Prakticky to tedy znamená, že absolventi českých konzervatoří jsou nuceni odcházet za výukou na zahraniční školy (VŠMU Bratislava, německé a rakouské univerzity, všechny polské vysoké školy, akademie v severovýchodních zemích...). Snažíme se to nyní změnit a živě komunikujeme s vedením HAMU v Praze.

// Jaké české a zahraniční autory, užívající ve svých skladbách akordeon, byste zmínil?

LH: V české tvorbě určitě Václav Trojan, Bohuslav Martinů, E. F. Burian, Emil Hlobil, Jindřich Feld, Petr Fiala, Otmar Mácha, Jiří Teml. Na Pražské konzervatoři se daří spolupráci se skladatelským oddělením, o čemž svědčí kvalitní skladby Pavla Trojana, Eduarda Douši, Otomara Kvěcha, Bohuslava Řehoře. A víte, že akordeon používaly i světové osobnosti, jako P.I. Čajkovský, S. Prokofjev, P. Hindemith, D. Milhaud, J. Francaix, L. Berio či I. Yun? A máme navzdory ani ne dvousetleté historii i svého klasika – Astora Piazzollu.

// Jaký cítíte v akordeonu potenciál, našla si ho nastupující generace?

LH: Harmonikové nástroje se stále vyvíjejí. Skladatele soudobé hudby i interprety určitě oslovuje velká škála zvukových i technických možností koncertního akordeonu s melodickým basem. Zájemci o folklór využijí heligónku, v tango orchestrech bandoneon, v irské hudbě concertinu, v ruské hudbě bajan. Mladí hudebníci poznávají, že jsou vítanými spoluhráči v komorních sdruženích, v kapelách různých stylů. Vybírají si ho z důvodu velké universálnosti.

// Pokud byste měl tu moc, co byste v tomto směru změnil?

LH: Vymazal bych v pamětech rudoarmějce s garmoškou vyhrávající na tanku a naopak bych připomněl hráče na akordeon v orchestrech Duka Ellingtona či Bennyho Goodmana. Ale to by byla jiná historie...

// Zde vidím náš velký deficit, který se musí neprodleně řešit: absence výuky akordeonu na vysoké umělecké škole u nás.